

Tuần Báo Vô Vi

Quy Hội Tình Người

17 tháng 05 năm 2009

Số 45

Thiền Viện Vô Vi Quy Hội Tình Người

51 Malone Rd,

Mareeba, QLD 4880, Australia

Chi tiết liên lạc: 4 New Ross Lane,
Waterford, WA 6152, Australia

Tel/Fax: +61 (8) 9450 7416

Di động: 0422 091358

Email: quyhointinhnguoi@gmail.com

Website: www.quyhointinhnguoi.org

Tuần này:

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Sinh Hoạt Bạn Đạo
- Vườn Thơ Bạn Đạo
- Thi Ca của Đức Thầy

Tờ báo hàng tuần của Thiền Viện Quy Hội Tình Người dành riêng phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Bé nói con người là ánh sáng của mặt đất, tại sao không thấy?
- 2) Ở trên cõi đời này có gì lạ mà họ đua nhau đời sống và sợ chết?
- 3) Có những người đạt được trình độ này, họ muốn sống yên một mình thì sao?
- 4) Ở đời này tu học có gì thành công?
- 5) Thông thiên văn là sao?
- 6) Đạt địa lý là sao?
- 7) Làm sao có cơ hội theo kịp Bé Tám?

Copyright © 2009 Quy Hội Tình Người. All rights reserved.

<i>Ngày 24 tháng 08 năm 1991</i> 1) Hỏi : Bé nói con người là ánh sáng của mặt đất, tại sao không thấy ? Đáp : Thừa, hành giả chưa chịu nhìn lại lãnh vực thanh tịnh của chính mình, cho nên ánh sáng từ bi không xuất hiện trong tâm của họ và bị dẫn sai bởi ngoại cảnh, bắt buộc phải nếm qua sự đau khổ của tâm lẫn thân thì mới thức giác ánh sáng từ bi sẵn có trong thâm tâm của họ, lúc ấy tha hồ ban phước cho người khác và không bao giờ so đo nữa, thích tu hơn là thích nghịch.	<i>Ngày 25 tháng 08 năm 1991</i> 2) Hỏi : Ở trên cõi đời này có gì lạ mà họ đua nhau đời sống và sợ chết ? Đáp : Thừa, thanh tịnh mà xét lại thì ở trên đời này, mang xác làm người quy hội nguyên lý của nước, lửa, gió, đất thành hình tại thế, tạo thành một thể xác vi diệu, đi đứng ngồi nằm tự động, cộng với tư tưởng huyền vi thu phóng tự do, thể hiện một khả năng trong vũ trụ, thu gọn lại là: tiểu thiên địa; thân thức hoàn toàn làm chủ. Tứ quan: mắt, mũi, tai, miệng lệ thuộc bởi ngoại cảnh, liên hệ không ngừng nghỉ, tập quán trong cuộc sống không thật, mà sợ ánh sáng nhọn tạo và tự nhiên. Cho nên người tu thiền Vô Vi thực hành, khám phá ra thực chất ánh sáng từ bi, tự nó mở rộng tâm thức trong lúc tham thiền nhập định, nhắm mắt thấy rõ và hiểu rộng, càng ngày càng thức giác hơn. Đó là sự thật của tâm linh, khi hành giả phát giác được điểm này, thì tự nó muốn buông bỏ tất cả, vồn vện giữ lấy tâm thức mà tiến hóa, không muốn đá động một việc nhỏ hay lớn của chúng sanh. Nhưng ở đời này rất cần những bộ óc tiến hóa ấy, giải mở cho khối ô trược, bằng dũng chí tham gia của hành giả, dần thân độ tha tại thế, duyên may sẽ được tràn đầy.
3) Hỏi : Có những người đạt được trình độ này, họ muốn sống yên một mình thì sao ? Đáp : Thừa, họ đã hiểu chiều sâu của mọi việc gì trên cõi đời này, họ luôn luôn muốn ra đi thay vì ở lại, nhưng tinh thần phục vụ của Thượng Đế đã ban ơn, cho nên họ phải dự cuộc thay vì bỏ cuộc, càng dự cuộc lại càng mình mãn hơn, cũng là một cơ hội để trải nghiệm tâm lẫn thân tại thế, cuộc sống huyền vi của tâm thức càng ngày càng rõ rệt hơn, vui trong thanh tịnh, hòa trong thức giác vi diệu vô cùng.	4) Hỏi : Ở đời này tu học có gì thành công ? Đáp : Thừa, tự hiểu tất cả là thành công trên đường đạo, tức là biết đường đi thay vì bị kẹt lại một chỗ, thông thiên văn đạt địa lý là vậy.
5) Hỏi : Thông thiên văn là sao ? Đáp : Thừa, nghe được sự chuyển biến của Trời, tức là cảm thức chơn tâm.	
6) Hỏi : Đạt địa lý là sao ? Đáp : Thừa, biết được nguyên lý tụ và tan của xác thân, thì cuộc sống lúc nào cũng an nhiên và tự tại.	7) Hỏi : Làm sao có cơ hội theo kịp Bé Tám ? Đáp : Thừa, đọc và hành thì sẽ có cơ hội theo kịp rõ rệt hơn.

Lời Vàng Tiếng Ngọc

Thuyết Pháp 03

Nhẹ đi lên không có muốn để bà luân hồi lại thế gian, cho nên nhiều khi tôi nói hàng tuần cho bà nghe trong những băng tiếng tàu và nhiều khi tôi cũng đụng chạm với bà, để cho cõi mờ cho bà thấy lấy bà, nhưng mà phải từ từ chớ bây giờ làm sao, phải không. Lắm lúc, bà cũng nghĩ là tôi có cái tâm đối với người khác, ghen tương ở trong đó, nhưng mà không phải, tôi đã đi hồn vía tương ngộ rồi, tôi có cái phần của tôi. Tôi được an nhàn tôi không có dính dấp với ai nữa, tôi chỉ lo tu thôi. Còn người nào mà biết được cái đường lối của tôi, thì thực thi đường lối của tôi, thì đi đạt tới cái hạnh phúc của người. Cô gái thì có cậu Tiên đẹp trai, mà cậu trai thì có nàng Tiên vui vẻ, đó mà không chịu đi tới rồi làm sao. Nếu tôi nói cũng như là nằm chiêm bao, nhưng mà các bạn thực thi rồi các bạn thấy, vượt qua được những cái ải tình dục đòi hỏi rồi, các bạn mới thấy chiến thắng. Chiến thắng thế sự của nội tâm, rồi cái phần điển âm dương nó mới tương hội, không có gì đau khổ đâu, chúng ta đã sẵn Pháp Luân Thường Chuyển rồi, giải nó đi là nó phải đi, chắc chắn là chúng ta phải thanh, nhưng mà đừng có nể nang chuyện đời mà kẹt.

Cho nên các bạn lần lần phải đi tới, chớ không phải là tôi ràng buộc hay là bắt buộc các bạn, nhưng mà muốn đi tới là phải có những sự đầy công công phu thì nó mới được. Như tôi nè, lắm lúc tôi thấy trong cái gia đình ở đời, tôi với bà Tám, bà Tám năm nay bốn mươi mấy tuổi rồi, tôi năm mươi mấy tuổi rồi, hai đứa tôi cộng lại cũng gần cả trăm tuổi. Được cái gì? Chỉ gặp nhau có cười vui chút, ăn ngồi nói chuyện chút vậy thôi, còn mạnh ai nấy tu, là để trở về cái nguyên căn. Bây giờ chúng tôi còn ôm ấp cái đời ở thế gian đi bao nhiêu tuổi? Bà Tám sống lâu tám chục đi, tôi cũng tám chục rồi lụm cùm với lụm cùm nó chẳng có ra cái quái gì hết thấy không? (tất cả cùng cười). Thành ra tôi cần cái khuyến khích để tu hành, cho nên bà Tám rất tốt, bà lo cho tôi rất nhiều về đời, nhưng mà bà cũng rất bền chí bà tu, chớ đối với những người khác, người ta có thể đi lấy chồng khác rồi, thấy không! Người ta đâu có theo tôi nữa, nhưng mà tôi luôn luôn tôi không có ràng buộc, tôi để tự do, nhưng mà bà Tám luôn luôn rất trung thành đối xử với tôi. Tôi rất quý mến nhưng mà tôi muốn bà Tám còn tiên bộ hơn nữa, tu còn như tôi vậy đó sớm đạt như tôi quý lắm, bởi vì một người bạn chung trong một cái gia đình, mà cái gì mình được không truyền cho người ta thì rất uổng, mong có cơ hội nếu mà họ tiến tới tìm hiểu với mình, thì mình phải cho hết cho họ.

Cho nên cái đó là cái sau này gia đình của các bạn cũng vậy, cũng phải đi tới chỗ đó. Nhưng mà còn ôm cái tâm đời, thì nó lặn dận ghê lắm. Tuổi tác già rồi, rồi cứ nghĩ chuyện đời hoài tu nó chậm trễ. Nhiều bạn ở đây miệng nói có tâm tu, nhưng mà cũng kẹt về gia đình, thành ra cái tu nó có hơi chậm trễ một chút. Nhưng mà đặt được cái chương trình và các bạn thấy tôi hàng ngày, và để tìm hiểu nơi tôi có cái ảnh hưởng đó, rồi tôi có đi đi nữa, rồi các bạn cũng có thể, nhớ cái ảnh hưởng đó mà đi tới. Chắc chắn các bạn sẽ tương ngộ cô Tiên của các bạn, rồi các bạn sẽ tương ngộ chàng Tiên của các bạn. Đó, tới lúc đó mình mới thấy cái đó thiệt hay là giả, chớ bây giờ tôi không biết lấy cái gì mà toả cho hết được. Hỏi công năng công phu của mọi người tự thức giác tu tiên, để giải quyết cái kiếp này cho nó xong. Những người xưa đã đạt được, họ mới để lại những câu nói quý báu cho chúng ta thấy là ông tu ông đắc, bà tu bà đắc đó, và nếu không chịu tu thì thôi vẫn còn thét mét. (Thầy trò cùng cười).

Bạn Đạo: (nghe không rõ) ... nhưng mà trong trường hợp người vợ không có ai, không có anh có em gì cả thì chúng ta ...

Thầy: Đúng luật con gái không được thờ cha mẹ, đem vô chùa thôi.

Bạn Đạo: Như thế có ... (nghe không rõ)

Thầy: Không có đem vô chùa thờ, tới kỳ giỗ kỵ mình vô chùa, hay là cái đền thờ nào đó, ở đó.

Bạn Đạo: Vậy, bắt công!

Thầy: Không phải bắt công, cái luật nó vậy, bởi vì mình đã lấy chồng xuất giá từng phu.

Bạn Đạo: Mà ông chồng cũng chịu thôi.

Thầy: Không được, còn muốn thờ vậy cũng được phải ngăn ra. Cái bàn thờ vậy đây là ví dụ: Ở đây là họ Trương, đây là họ Trần phải ngăn có cái vách tường, làm một miếng bằng ngăn ra hai bên thờ được, đừng có

thờ chung như vậy không được, hai cái nó khác nhau.

Bạn Đạo: ... (nghe không rõ). Nhà chật quá làm sao làm sao thờ ...

Thầy: Thờ chung nhưng mà ta làm cái bàn thờ nhỏ, ở chính giữa ta để tám bảng ta ngăn, miếng các-tông⁽¹⁾ vậy đó ngăn hai bên. A, ở đó khó chịu lắm chứ không phải giỡn đâu, mấy ông bà đó hồi xưa còn sống một chút cũng chấp ông sui gia, mà bây giờ ông để xả láng vậy nó gây lộn. (Tất cả Thầy trò cùng cười lớn). Ông ngăn cái miếng bảng có chút xíu thì yên, mà ông không ngăn nó cứ lộn xộn hoài, thử làm coi.

Bạn Đạo: Nhiều chuột, nhiều dán, nhiều rệp ...

Thầy: Cái đó không sao, cái đó không có bao nhiêu điển hết, không có ăn chung gì hết, cái đó không sao.....

Bạn Đạo: (nghe không rõ).

Thầy: Nếu bỏ thì chúng ta xả rồi phải làm lại từ đầu, người mới tu làm lại từ đầu, mà người tu nhẹ trên bộ đầu mở người ta ngồi chỉ thiền thôi.

Bạn Đạo: (nghe không rõ).

Thầy: Mình về nhà mình nhớ nói hình ông đó là ông Tiên, nhưng mà trong lúc ông Tiên không có con ma nó ra rồi. Còn để cái bài vị là để cái danh vậy thôi, mà trong đúng ngày đúng giờ cái tâm mình mới tưởng tới cái phần thiêng liêng liên kết, thì nó không có bị ảnh hưởng. Còn nhiều người hay để cái hình, để cái hình cho tốt. Để cái hình treo chơi thôi đừng có thờ cúng gì hết, để cái hình là vô nó vô trong cái hình đó mình không hay, nguy lắm nhiều người không hiểu. Cho nên nhiều khi tôi nói mịch lòng, chứ còn tôi thấy những cái hình tượng người ta thờ trong đền đài đó, nhưng mà nhiều khi tôi tới là nó phải bỏ nó đi. Cái đó là trễ quá rồi, nó không phải chơn chánh. Cho nên không nên thờ cái hình, nhưng mà thờ cái bài vị, mình họ nào để họ đó, mời tất cả các người trong họ hội đồng ở đó là được rồi, có tâm tưởng người ta mới tới, còn không có tâm tưởng người ta không có tới. Còn tu Vô Vi này là vì cái điển nó chuyển người ta mới tới, không có tâm mời người ta không tới. Như ở thế gian bà con mình, giỗ mà nó không mời bà, bà đâu có dám tới nhà nó. Thấy không? Con cháu nó có tâm tưởng tới cha mẹ nó mới về, còn không có cái tâm tưởng tới không có về, cho nên đừng để cái hình trên bàn thờ, để treo coi chơi, trưng bày coi chơi được.

Bạn Đạo: (nghe không rõ).

Thầy: Đưa ông coi, thiệt là Tiên Phật coi coi sao. Chứ tôi tôi hỏi nào tôi dốt không biết làm thơ thi gì hết, mà khi không nó ra ngang xương vậy chứ tôi không biết đưa ông coi, rồi ông nói với ông Tư. Ông nói Thầy Tư nó hiểu hết rồi. (Tất cả cùng cười). Tôi không biết hiểu hết là cái gì, mình lo tu mà. Nó hiểu hết rồi Thầy Tư. Thầy làm ơn Thầy tiếp tục dắt nó đi. Qua bữa sau không có ông Tư, tôi nói chắc là có ông Tư ông nể, một mình tôi đi xuống ông. Ai xuống ông cũng chửi hết, thời kỳ ông sắp đi đó ai ông cũng chửi. Đệ tử ông cũng chửi, mà tôi xuống ông nằm ở dưới ghe. Tôi xuống chơi, tôi xuống ngồi tôi không có nói chuyện gì hết. Ông biết tôi hiểu, mà tôi coi thử ông hiểu biết tôi hiểu cái gì. Tôi có cái tánh để nghiên cứu, tôi tới tôi ngồi thấy ông vui vẻ lắm, tới ngồi chơi, nhớ theo Thầy Tư tu đi. Ông nói vậy thôi, rồi ông nằm đó ông lim dim, lim dim, lim dim, rồi tôi nói thôi bạch Tôn Sư. Ai cũng kêu ông là Tôn Sư, bạch Tôn Sư con đi về. Ông nói ở lại chơi, rồi tôi đi về, rồi tôi mới nói lại cho ông Tư. Ông nói cái chuyện đó hiếm có, bạn thấy tôi tới mà ông cũng không có lưu lại, mà bạn ông còn lưu lại. (Tất cả cùng cười). Tôi nói chắc cái chuyện gì đây, rồi ông nói nghĩa là: Ngọc Hoàng Thượng Đế ngồi chơi không không làm khổ gì hết, ông nói cho tôi nghe vậy đó. Ông nói cái mặt của Ngọc Hoàng Thượng Đế cũng hơi giống giống mấy ngài chơi không hà không có làm gì hết. Tôi nói chắc ông chửi tôi cái vụ gì đây (Tất cả cùng cười). Mà ông nói ngăn chứ ông không có nói dài đâu, nói có mấy câu vậy. Con người ta có cái gì xô vách tường mình qua bên kia có cái gì, ông nói vậy, xô ngã vách tường mình qua bên kia. Rồi tới sau này tới cái lúc ông bệnh, bị cái lưỡi bị can-xe⁽²⁾ đó, xuống ông ông mới đưa cái lưỡi coi nói: Tôi là cứu nhân độ thế, tôi có hại ai đâu, nhưng mà ngày nay cho tôi cái lưỡi như vậy hỏi có tức không (tất cả cùng cười). Thấy không ?

(còn tiếp)

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Sài gòn ngày 30/03/1975)

¹ Các-tông (carton): Giấy cứng làm hộp.

² Can-xe (cancer): Bệnh ung thư.

Sinh Hoạt Bạn Đạo Thế Giới

PHÚT CUỐI

Mình làm bảo vệ cho một trường tiểu học, rồi dòng đời cứ trôi qua thâm lặng, mình đã đưa tiễn trên hai mươi đợt học sinh lần lượt rời khỏi mái nhà trường và rất ít khi thấy các cháu quay lại để thăm mái trường xưa. Có lẽ dòng nước cũng như dòng đời khi đã trôi đi là vĩnh viễn về cội nguồn đất mẹ.

Nhà trường có tổ chức một cuộc thi “Vở Sạch Chữ Đẹp”, đề thi được viết sẵn trên bảng, các cháu thi sinh cứ việc chép lại toàn bộ bài thi đó vào giấy thi của mình là xong.

Sao mà mình thấy đứa nào cũng viết chữ đẹp quá, trang giấy thi trắng tinh không dính một chút mực, mình mới hỏi các thầy đang phụ trách hội đồng thi, vậy chớ làm sao có thể đánh giá phân biệt được đứa nào viết đẹp hơn đứa nào !

Thầy phụ trách tươi cười trả lời với mình :

“Anh hãy để ý vào phút cuối của cuộc thi, cháu nào vẫn duy trì được nét chữ đẹp như lúc khởi đầu thì cháu đó sẽ vượt qua vì thời gian bị khống chế có hạn, nên sức ép tâm lý rất nặng khiến cho mấy cháu mệt mỏi và viết tháo”.

Mình ngẫm nghĩ. Cuộc thi này của mấy cháu sao giống cuộc thử thách trên từng công đoạn tu hành quá vậy! Cũng ăn thua là giờ phút cuối của cuộc đời mình có còn tu được hay không? Có còn giữ được niềm tin đạo pháp hay không? Và điều quan trọng nhất là có duy trì được năng lực điển quang như thuở nào không?

Mình có nghe một số đạo hữu trong tiến trình tu thì tiến đạt chơn lý rất rõ ràng³, siêng năng hội họp, học báo tuần, chung thiện và đặc biệt là tổ chức Đại Hội rất khéo, còn công năng điển quang thì xuất nhập lia lịa. Nhưng không hiểu là tới giờ phút cuối của cuộc đời thì đường tu thế nào? Có còn như thuở xưa hay không? Riêng mình thì hy vọng tới lúc già cả bệnh hoạn nhưng bộ nhớ vẫn hoạt động tốt, không lẫn lộn quên trước quên sau, vẫn còn nhớ được câu mật niệm Lục Tự Di Đà, vẫn biết hít Pháp luân Thường chuyển, chớ đừng có xụi lơ thân tâm, chỉ còn biết nhớ nhưng và uất ức về tình đời đen bạc mà thôi.

Ca dao có câu : *“Yêu nhau yêu trọn cuộc đời,*

Tu hành một kiếp chẳng rời điển quang”.

Chuyện đời kể ra cũng khó nói, chính bản thân mình cũng không biết ngày mai này sẽ ra sao? Chớ nói chi đến phút cuối của cuộc đời, không biết có còn giữ pháp mà hành hay không? Hay là sẽ rẽ thuyền cập bến ở vùng pháp nào đó xa xôi kỳ diệu, nơi đó cảnh giới thiêng liêng đẹp rơn người, mấy cô Tiên nữ thì đua nhau khoe sắc, người tu vốn nghèo khổ sơ xác như mình mà có thể hàn huyên tâm sự với các cô Tiên kiều diễm một cách miễn phí như thế thì hỏi ai mà chẳng ham!? Mà ham thì đổi pháp mà tu thì sẽ được “OK”, tiếp nhận ngay.

Thôi thì mình viết lên đây để tự cảnh tỉnh lấy mình, biết là có đủ thứ chuyện để làm cho người tu gầy gánh, từ hữu vi qua tới cội vô vi, chỉ mong đến được giờ phút lâm chung nhắm mắt lìa đời mình cũng còn vương vấn được sáu chữ Nam Mô A Di Đà Phật là đã quá mãn nguyện rồi.

*Nẻo cuối cuộc đời định dạng tu
Hô phong hoạn vũ chuyển lu bù
Mãn phân chẳng thấy siêu thăng lộ
Ngoảnh lại nhìn mình một kiếp ngu.*

Tao Đàn Phú Nhuận, 11-05-2009

Thiền sinh Phương

³ Rôm rả: Tràn đầy không khí sôi nổi, vui vẻ.

Vườn Thơ Bạn Đạo

TU TÂM

Đạo Đòi ta học cõi thế gian
Càng học càng say, miễn bạc bàn
Tự hành, tự chứng cao siêu ấy
Trí sáng, tâm minh thấu Niết Bàn.

Tu Pháp Vô Vi thời rất dễ
Chỉ cần buông bỏ cõi trần mê
Ngày đêm Niệm Phật công phu gắng
Vía Hồn tương hội rõ phu mê.

Tu thời phải giữ cái tâm an
Đừng có vọng tâm với mơ màng
Tâm tịnh tức thời Mậu Ni sáng
Rõ lẽ huyền vi thấy Thiên Đàng !

Tân Phú, ngày 19-01-2009
Thanh Dũng

ĐẠI BỊ GÁNH NẠN

Trước sau Thầy vẫn Vĩ kiên kiên
Ban chiếu tình thương ban đạo yên
Như chúa Giêsu trả nghiệp cuối
Đại bị gánh nạn cứu trần miền

Phúc Tâm Cà Mau 28/3/2009

NHÂN QUẢ

Nhân Quả diệu siêu vẫn chuyển thâm
Trước thanh, thiện ác tự nơi tâm
Dù bao đời kiếp, bao thay đổi
Sòng phẳng trả vay, khó tránh tằm.

TĐ. Phú Nhuận, 12-05-2009
Thiền Tâm

THƯỜNG HÀNH NIỆM PHẬT

Không pháp nào dễ hơn Niệm Phật
Chỉ cần siêng năng niệm thường nhật
Nằm ngồi, đi đứng gắng hành trì
Hành động, nói năng giữ chánh, thật
Hướng nội niệm tồn Tinh, Khí, Thần
Lìa tham, niệm bỏ Tim, Gan, Mật
Khổ vui vẫn niệm trụ thanh quang
Nhất cú Di Đà về cõi Phật !

Phú-Nhuận, 02-05-2009
Thiền Tâm – Mai Văn Chất

TỰ THỨC

Thân như cỗ xe lỗi thời
Ngựa già kiệt sức, thở hơi mòn dần
Hành lý mãi chồng lớp tầng
Đường về thăm thăm chiều dần tàn phai
Đam mê vật chất tiền tài
Học bài vay trả, khổ sai suốt đời
Bảy mấy năm xác rã rời
Linh hồn ô trược, nghiệp đời cuu mang
Tỉnh thức, mộng mị bàng hoàng
Quyết tâm tu sửa tâm đàng hồi quê
Căn lành ngộ Pháp Vô Vi
Con đường chánh đạo tự đi tự hành
Thông khai thượng hạ điển thanh
Trăm ngàn nghìn kiếp duyên lành triển khai
Vô Vi Phật Pháp Như Lai
Thời xưa Bí Pháp, thời nay phổ truyền
Linh tử, thượng điển diệu huyền
Tâm linh tương ứng ! Hành Thiền đạt thanh
Tu càng huyền thụ Điển Lành
Tinh thần, sắc diện tinh anh sáng ngời
Rõ ràng huyền động Điển Trời.

Tao Đàn Phú Nhuận, 11-05-2009
Huệ Tâm (Thủ Đức)

NAM MÔ A DI ĐÀ PHẬT

1. NAM MÔ dào dạt làm sao
Thì A DI cũng biết bao dang trào
Đêm ngày gió thổi rì rào
Ở đâu ĐÀ PHẬT ở đâu Đất Trời...

2. Niệm cho giọt khổ ngừng rơi
Giọt sầu đọng lại xa vời hư không
Nhớ đời, chữ trở về không
Vì đời muôn thuở xoay vòng trầm luân.

3. Bánh xe tiến hóa chẳng dừng
Đời thăng hoa mãi chưa ngừng nơi nao
NAM MÔ niệm đến tự hào
Nương vào huyền bí, nương vào tâm linh.

4. NAM MÔ trở lại quân bình
Niệm NAM MÔ thấy đẹp xinh cuộc đời
Niệm cho bể khổ đầy vơi
Chẳng còn tàn lụi ! Vì đời nở hoa.

5. Ta Bà hành niệm thiết tha
Biển trần gian cảnh thành ra Địa Đàng
Biển đời buồn chán gian nan
Thành ra Cực Lạc muôn vàn Tây Phương.

6. NAM MÔ sức mạnh không lường
Trời thương, Phật dạy : con đường thoát nguy !
Con đường vượt tất hiểm nguy !
Nhờ vào lực niệm ! Đến gì cũng qua...

7. Ta Bà thương nhớ Long Hoa
Nghe Trời Phật đến lân la tôn thờ
Jesus, Đức Mẹ ngẩn ngơ
Vì sao có được ngày giờ hôm nay.

8. NAM MÔ nhắc nhở đêm ngày
NAM MÔ chỉ dạy đường ngay nẻo về
NAM MÔ nhận biết đời mê
Tâm không vững chắc đường về không xong.

9. Đời không như thể cầu mong
Đời là thử thách treó trồng phải qua
Không qua được ! Ở Ta Bà !
Thì làm sao hướng Long Hoa mà chờ !

10. A DI ĐÀ PHẬT nên thơ
Tai ương ! Nghiệt ngã ! Bất ngờ vượt qua !
Niết Bàn chẳng phải đâu xa...
Khi mà ta niệm DI ĐÀ kính yêu...

Tân Bình, 09-04-2009
Từ Hùng

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 5 tháng 09 năm 1970

Duyên kiếp cơ hàn khó thấu tri
Tình đời đen bạc phân tình lý
Phù sanh tạm trú cùng chung xét
Khó khổ đành cam luận lý tùy

Trắng đen đen trắng hợp thì
Chung lưu thế cảnh tùy nghi tiến hành
Lắm khi muốn bám giữ giành
Lắm khi muốn bỏ tự hành tự tu
Đường đi lắm đổi sương mù
Lắm khi phải chịu lấy dù che thân
Mắt xem trời đất rất gần
Chẳng sao thấu được đặc ân Phật Trời
Luận đi xét lại phân lời
Trắng đen đời đạo tùy nơi lòng người
Lắm khi xét thấy nực cười
Vui tươi, uất hận người người phải mang
Ước mong được sớm trần an
Nhưng không đạt được lại càng khổ đau
Thiên tình Phật pháp nhiệm mầu
Gắng tu tự luyện trước sau dung hòa
Tâm ta tức Phật phân qua
Tin lành thơ thới món quà Phật ban
Từ bi Phật mới được an
Diễn quang tươi sáng cơ hàn tiêu tan
Có không không có vui bàn
Phân qua đời đạo tạm an tiến lần.

Lương Sĩ Hằng - Vô Kiền